

Nr. 5

8. mars 2015

75. árg.

Ikki at dæma, men at frelsa

Eg eri ikki komin at dæma heimin, men at frelsa heimin.

Jóh. 12,47.

Ikki at dæma, men at frelsa. Tað øvuta dregur ein spurning fram. Er tað ikki rætt, at Jesus kemur aftur at dæma livandi og deyð? Jú, tað er rætt, og tað stendur fast. Tá ið Jesus gekk her á fold, var tað umráðandi hjá honum at fáa menniskju at viðurkenna nakað, sum tey ikki vildu viðurkenna, nevniliga at alt, sum hann segði og gjördi peikaði móti frelsu teirra.

Ein rættvísur dómari skal finna fram til hvørja viðferð, tann ákærði skal hava; hann skal fríkennast ella revsast, eftir sum hann hevur uppiborið. Vei okkum, um Jesus nýtti slíka framferð. Nei, hann kom ikki fyri at geva menniskjum, eftir sum tey høvdu uppiborið. Hann kom fyri at náða tey, sum bóðu um fyrigeving. Framferðin er tann sama í dag.

Ikki fyri at dæma, men fyri at frelsa. Latið okkum viðganga, at frelsa er eitt so stórt orð, at vit ikki eru før fyri at skilja tað. Latið okkum grípa tað við tøkk; tí bara á tann hátt kunnu vit sleppa undan at søkka í myrkrinum. Jesus rak aldri eitt menniskja burtur, tí viðkomandi var ov ringur. Altíð tók hann sær av teimum niðurundirkomnu, og tollarar og syndarar hildu seg nær at honum fyri at lýða á hann. Ikki tørvar teimum frísku lækna, men teimum sjúku, segði Jesus. Úr øllum samfelagsstøttum komu fólk til hansara, ung og gomul, rík og fátæk. Øllum, sum komu at fáa miskunn, rætti hann hond sína. Hann ger tað sama í dag.

Ikki fyri at dæma, men fyri at frelsa. Tað er gleðiboðskapurin, sum eisini okkum tørvar at hoyra. Skúgva ikki boðskapin frá tær sum nakað, ið ikki viðkemur tær. Lýð á Frelsarans vælsignaðu orð og tak tey til tín. Far so í takksemi í tænastu hansara, sum

kom at leita upp og frelsa tann, sum burturvilstur var. Lat sinnalag hansara seta dóm á dómur tínar, lat kærleika hansara bræða tað kalda hjartað.

*Hví komst tú av himni høga
fyri vára synd at bløða,
legði burt tín guddómsleika,
fann á fold tín bróður veika,
og gav honum sjálvan teg?*

*Nú er krossins gáta rós mitt,
frelsari, lat náðarljós títt
lýsa mær á lívsins vegi,
leiða meg á deyðadegi
heim í paradís við tær.*

Tak róðrið, pápi

Ein maður fór til útróðrar, og við sær hevði hann ein hálvvaksnan son. Sonurin skuldi lærast upp til rættan sjómann, so hann slapp at stýra bátinum.

Eina tíð gekk alt fint. Men so gjørdist vindur, skvamparnir gjørdust títtari, og tað oysti inn yvir bátin, sum legði seg undan aldonum og skalv. Tá rópti drongurin: “Pápi, nú mást tú taka róðrið!” Tað er ongin skomm at leggja róðrið í hendurnar á himmalska faðiri okkara, tá ið ódnirnar leika. Tvørtur ímóti kunnu vit í øllum veðri biðja: “Pápi, tak tú róðrið í lívi mínum, stýr mær við Anda tínum og leið meg við hond tíni!”

Í Bíbliuni lesa vit um, hvussu Gud við hond síni í fornari tíð leiddi fólk sítt: *Hann leiddi tey í trygdum, so tey ei ótta kendu.* (Sálmur 78,53).

Leyvan og samfelag teirra heilagu

“Verið ódruknir, vakið! Mótstøðumaður tykkara, djevulin, gongur um sum ein ýlandi leyva, leitandi eftir tí, sum hann kann gloypa.”

1. Pæt. 5,8. Djevulin verður her sammettur við eina leyvu. Hvussu ber leyvan seg at? Hon loypur ikki á djór, sum fylgjast í flokki; men hon er kvik at leypa á, um okkurt av djórunum skilir seg burtur úr flokkinum. Tí er tað av stórum týðningi, at vit savnast saman við øðrum trúgvandi, tí har hoyra vit orðið, og tað reinsar okkum. Í Jóh. 15,3 sigur Jesus: “Tit eru longu reinir av tí orði, sum eg havi talað til tykkara.” Eitt eitur jú eisini “samfelag teirra heilagu”. Sum trúgvandi mugu vit ikki halda okkum fyri okkum sjálvi, men fara í kirkju og á møti.

e.c. ums.

Lívsins stormar - hvussu loysir tú tann trupulleikan?

Viðhvørt raka stormarnir okkum her í lívinum. Stormar raka øll hús. Stormar koma til øll menniskju, bæði til tey, ið trúgva á Jesus og hini. Har er eingin munur. Tað eru sjev lyklar, sum vit kunnu brúka at loysa lívsins stormar.

Tað týðningarmesta, vit kunnu gera, er at byggja lív okkara á klettagrund, tað vil siga á Jesus Kristus sum Frelsara og Harra. Jesus sigur okkum frásøgnina um klóka og skilagóða mannin, sum bygdi hús sítt á klett í Matt. 5,24-29.

Í Matt. 14 lesa vit, hvussu lærusveinarnir bóru seg at, tá ið Jesus kom gangandi til teirra eftir vatninum. Biblian sigur, at teir gjørdust ræðsluslignir, skríggjaðu av ræðslu og hildu tað vera eitt spökilsí.

Lykilin til at sleppa yvirum til hina síðuna er heilt einfalt at verða verandi í bátinum.

Triði lykilin er at sova mitt í storminum, meðan fjórði lykilin er at geva storminum boð um at leggja seg. “Vápnini” eru ymisk, sum vit kunnu brúka, alt eftir hvørjari støðu vit eru í.

Jesus gekk á vatninum, og Pætur fór sær eisini ein túr eftir vatninum og aldunum. Summir stormar eru so háttaðir, at tú mást ganga mitt ígjøgnum stormin. Tá mást tú líta á Gud og orð hansara mitt í lívsins stormum.

Trúgv er nakað fantastiskt. Hevur Gud fylt teg við trúgv, kanst tú gera tað ómøguliga, men tað kann henda, at óttin tekur teg, og trúgvín svíkur. Tá er tað týðningarmikið at skilja, at Jesus enn er har, og at tú kanst rópa á Hann og biðja Hann hjálpa tær! Tað var tað, Pætur gjørdi, tá ið hann tók at søkka.

Sjeyndi lykilin er hesin: Tá ið báturin søkkur, kanst tú svimja ella finna tær ein planku og onkran rekavið og koma tær á land. Tað var tað, sum Paulus og fylgisveinar hansara máttu gera í storminum, sum greitt verður frá í Ápostlasøguni kap. 27.

Jesus er bjargingin. Rópa á Hann í eini og hvørjari støðu.

Áge Áleskjær
Effie Campbell umsetti.

Biðið uttan íhald

1.Tess. 5,17.

Tíbetur hava tey flestu okkurt at gera, so at vit ikki allan dagin sita hendur í favn – og tó biður Paulus okkum biðja uttan íhald og ikki gevast.

Men bøn er ikki bara væl vald orð, sum við samanløgðum hondum verða borin fram fyri Gud, kanska liggjandi á knæ. Nei, bøn er, tá ið samanum kemur, at venda sinni og hugsan uppeftir.

Tú kanst standa í køkinum ella aðrastaðni og lata eitt suff fara upp til Guds, og onki menniskja hoyrir teg. Tú kanst standa á skipsdekki ella í øðrum arbeiði og lata hugsan tína og tøkk fara upp til Guds og samstundis arbeiða.

Biðið uttan íhald merkir: Ver soleiðis, at tú allan dagin, hvat ið so verður tær fyri – ljós ella myrkur – at tú púra natúrliga letur hugsan tína fara upp til Guds, vís(ur) í, at hann sær teg, hoyrir teg og fylgir tær.

Kristinlívsins størsta eydna er hitt stilla, trúnaðarlíga sambandið við Gud í gerandisdegunum.

t. týddi.

Tú skalt ikki hugsa um hini, tá ið tað ræður um tína frelsu. Tá skalt tú gloyma øll onnur og treingja teg fram til Jesus. Tað er einastu ferð, at tú skalt vera egoistur.

e.c. ums.

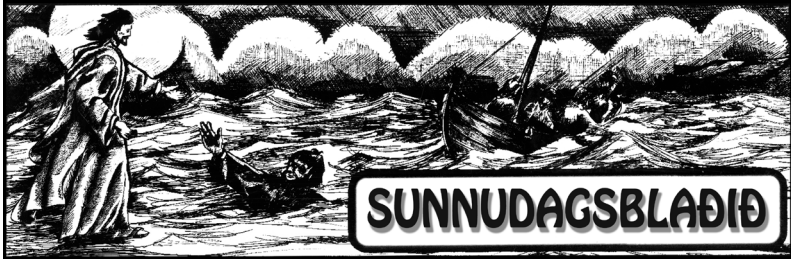
Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á føroyskum, donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum.

Adressan er: www.jesus4all.dk/fo

SUNNUDAGSSKÚLIN

8. mars.	Tekstur: 1.Mós.42,1-29+43,1-15 +32-33+kap.44 og kap.45	bíbliuorð: Sálm.32,1
15. mars.	Tekstur: Matt.21,1-9;	bíbliuorð: Matt.21,5b
22. mars.	Tekstur: Matt.27,31b-51+54	bíbliuorð: Matt.27,54c

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Blaðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Repro- & prent: Prenta, 35 77 74

Nr. 6

22. mars 2015

75. árg.

Fylg mær

*Jesus segði við hann: “Fylg mær!” Og hann stóð upp og fylgdi honum.
Matt. 9,9.*

Evangelíið er ein innbjóðing. Tá ið Jesus gekk her á fold, hevði hann ein boðskap til fólki. “Komið og síggið!” segði hann. “Komið til mín!” “Tann, sum kemur til mín, vil eg als ikki reka burtur.” Og hugsíð um innbjóðingina í líknilsum hansara: Stóra kvøldmáltíðin, brúðleypið hjá kongssyninum, burturvilsti sonurin, farisearin og tollarin – alt samalt innbjóðingar. Hond hansara var rætt út, og krossurin á Golgata er stóri vitnisburðurin um, at evangelíið er innbjóðing.

Hvat er tað, Gud býður okkum til? – Ikki til samráðingar. Mongum hevði ivaleyst dámt, at Gud beyð til kjak. Men tað ger hann ikki. Við sannleikan ber nevniliga ikki til at kjakast. Hvat er tað, Jesus býður inn til? Ikki til eina stutta vitjan. Tað halda óivað tey, sum bara av og á koma til eina gudstænastu, men sum ikki halda tað vera lívsneyðugt at vera í Jesu nærveru.

Nei, Jesus býður til at koma í fylgi við sær. “Fylg mær!” sigur hann. Jesus vil seta okkum í gongd. Kall hansara setur altíð í gongd, og boðskapur hansara skapar lýdni í okkum. Tú skalt minnast til, at tað altíð byrjar við lýdni.

Misskil hetta ikki! Tað er ikki soleiðis, at fyrst skulu vit sýna okkara lýdni, og so lönir Gud okkum og gevur okkum lut í gleðini. Gud stroyir ikki gávur sínar sum best ber til. Hann letur sól sína rísa fyrri illum og góðum, hann er góður við tey ótakksomu og illu. **Men bara í fylgi við Jesusi ásanna vit, hvat Jesu náði er.** “Fylg mær!” sigur hann.

Og hann stóð upp og fylgdi honum. Tað gjørdi Matteus í Kapernaum hin dagin. Hvat gert tú í dag, nú ið innbjóðingin aftur kemur til tín? Her er talan um antin-ella. Svarað verður í lýdni, í eftirfylging.

*Tú kemur ei uttan um Jesus,
um tú inn til lívið vilt gá.
Um hann tær ei sjónina gevur;
Guds ríki tú ikki kanst sjá.*

*Tú kemur ei uttan um Jesus -
hitt dýrasta navnið, ið er;
í lívi, í deyða og dómi
tað einasta navnið, ið ber.*

Frelsuvissa

Elskaðu tit, nú eru vit Guds børn. 1. Jóh. 3,2.

Kunnu vit vera vís í okkara frelsu? Ella skulu vit menniskju liva her á fold í óvissu og spenningi til okkara seinastu stund? Hevði hetta verið ætlanin, skuldi Jesus, tá ið hann gekk her á fold, sagt við lærusveinar sínar: “Jú, tit kunnu vera lærusveinar mínir her á fold í ótta og órógv, og hvørki kenna á tykkum hvíld ella frið – her á fold kunnu tit ikki gerast sælir, ikki fyrr enn í himlinum”

Men soleiðis segði hann ongantíð við lærusveinar sínar. Jesus lovprísaði hini sæl, sum av heilum hjarta søkja Guds ríki og rættvísi hansara. Alt Nýggja Testamentið er ein vitnisburður um, at vit kunnu fáa frelsuvissu longu her á fold - at vit eru Guds børn.

Men frelsuvissan byggir ongantíð á tað sum er innan í mær sjálvum, men á tað, sum er uttan fyri meg sjálvum – á Golgata og hina opnu grøvina páskamorgun. Tað er har, tín trúgv skal kasta akker, um tú vilt eiga frelsuvissu.

At trúgva er at hvíla í hansara fullgjörda verki. Bið hann um, at trúgv tín skal hvíla á hinum æviga kletti, sum er Jesus Kristus.

t. tyddi

Lat tað verða sagt so skilliga sum gjørligt: Eitt menniskja, sum játtar Kristus, og sum lívið á tamb livir í syndini, prógvar bara, at tað ikki er føtt av nýggjum og ikki hevur Kristi Anda búgvandi í sær. Hetta lærir Skriftin greitt. Eitt Guds barn kann falla í synd, men ikki liva í henni.

e.c. ums.

Eg orki alt í honum, sum ger meg sterkan

Fil.4,13.

Sjálvt tann, sum hevur verið veikur og deyðsjúkur, kann aftur rætta seg og gerast so frískur og sterkur sum aldri áður, um tað er Harrans vilji. Eisini andaliga ber til at rætta seg eftir eina tíð við veikleika.

Tey andligu stórmennini, sum verða umrødd í 11. kap. í Hebrearabrævinum, teir sum við trúgv vunnu sigur á kongaríkjum, byrgdu munnin á leyvum, sløktu eldsmegi, komust undan svørðseggjum, sjálvt teir høvdu havt sínar veiku løtur.

Eftir sigurin uppi á Karmelsfjalli finna vit profetin Elia veikan og mótfalnan undir einum einiberjarunni, har hann ynskti seg deyðan.

Soleiðis er kanska eisini gingist tær. Tú vart einaferð andaliga frískur og kraftafullur; men nú ert tú veikur og mótleysur. Men eisini tú kanst aftur gerast sterkur, tí um tey gomlu stórmennini stendur skrivað, *at teir blivu sterkir aftan á veikleika*, ja, veldigir í stríði og fingi fíggindaherar at víkja.

Pætur ápostul hevði sínar veiku løtur, ja so veikur var hann langafríggjanátt, at ein genta fekk hann at falla. Men aftan á játtan, angur og bót gjørdist hann so sterkur, at hann kundi *styrkja brøður sínar*; soleiðis sum Jesus hevði sagt.

Paulus takkaði Gudi, sum gjørdi hann so sterkan, at hann orkaði alt í Kristi Jesusi.

Eisini tú kanst gerast eitt andans stórmenni við at *íklæðast kraft frá tí høga*.

Undir krossins merki stóðu gamlir menn.

Undir krossins merki standa hetjur enn.

Skulu vit tá svíkja? Nei, vit standa stinn.

Tú, sum boðar evangelið, gevst ikki! Guds ætlan kann ongantíð steðgast! Gud er við okkum! Tað skal eydast! Hann vil, at øll skulu frelsast. Hann svíkur ikki síni egnu boð og fyriskipan, Hann, sum segði: “Farið og gerið øll fólkasløg til lærusveinar.”

e.c. ums.

Við leinkjum og øllum

Prædikumaðurin Moody sigur frá einum manni, sum segði, at hann fegin kundi hugsað sær at komið til Jesus, men hann kendi seg fjøtraðan av leinkjum, sum hann ikki fekk slitið. Ein trúgvandi maður segði við hann: “Men góði tú, hví kemur tú ikki við leinkjunum og øllum somlum?” Maðurin svaraði: “Tað havi eg aldri hugsað um!” Tí kom hann, sum hann var, og Kristus sleit leinkjurnar.

Mong hugsa, at tey skulu gerast kristin einaferð í framtíðini. Tað liggur ikki rættiliga fyri nú. Okkurt má henda fyrst, og ávísar treytir mugu uppfyllast. Sostatt verður hetta útsett, og tey gloyma, at Biblian talar um eina náðitíð, eina lagaliga løtu at gerast kristin. Tí at hann sigur: “Á gævustund bønhojrði eg teg, og á frelsudegi hjálpti eg tær.” Sí, nú er tað ein sonn gævustund, sí, nú er tað ein frelsudagur! (2. Kor. 6,2).

*Tú, sum leinkjur slítur,
loysir trælabornd,
brákað rør ei brýtur
grøðir særda ond,*

*sál mín til tín gongur;
eigur besta lut,
ei ein trælur longur,
men títt barn, o Gud!*

Vit liva í einari tíð, har mong eftir øllum at døma ikki vita, hvar ið “rætt og beint” búgva. Sálmaskaldið bað: “Fest míni fet við orðum tínum, lat ongan órætt mær valda!” Sálm. 119,133.

e.c. ums.

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á føroyskum, donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum.

Adressan er: www.jesus4all.dk/fo

SUNNUDAGSSKÚLIN

22. mars.	Tekstur: Matt.27,31b-51+54;	bíbliuorð: Matt. 27,54c
29. mars.	Tekstur: Matt.28,1-15;	bíbliuorð: Matt. 28,6a
5. apríl.	Tekstur: Luk. 24,13-35;	bíbliuorð: Luk.24,34b

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Blaðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Repro- & prent: Prenta, 35 77 74